

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La devoció al Sagrat Cor de Jesús

El costat traspassat del Redemptor és la font per a arribar al veritable coneixement de Jesucrist i experimentar més a fons el seu amor, deia Benet XVI. D'aquesta manera, podrem comprendre millor què significa conèixer en Jesucrist l'amor de Déu, experimentar-lo, mantenint la mirada en ell, fins a viure completament de l'experiència del seu amor, per a poder-lo testimoniar després als altres. De fet, Joan Pau II digué que, «al costat del Cor de Crist, el cor humà aprèn a conèixer l'autèntic i únic sentit de la vida i de la seva pròpia destinació, a comprendre el valor d'una vida autènticament cristiana, a romandre allunyat de certes perversions del cor, a unir l'amor filial a Déu amb l'amor al

proïisme. D'aquesta manera —i aquesta és la veritable reparació exigida pel cor del Salvador— sobre les ruïnes acumulades per l'odi i la violència podrà edificar-se la civilització del Cor de Crist».

És necessari subratllar que un autèntic coneixement de l'amor de Déu solament és possible en el context d'una actitud d'oració humil. Partint d'aquesta actitud interior, la mirada posada en el costat traspassat per la llança es transforma en silenciosa adoració. La mirada al costat traspassat del Senyor, del qual surten «sang i aigua» (cf. Jn 19, 34), obre a totes les altres formes de devoció cristiana compreses en el culte al Cor de Jesús.

Diumenge X de durant l'any|XX

Lectura del primer llibre dels Reis (17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreuà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meva per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill.» Ell li digué: «Dóna-me'l.» Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?» Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell.» El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el duqué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu.» La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

Salm responsorial (Salm 29)

Amb quin goig us exalço, Senyor!

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (1,11-19)

Germans, vull que ho sapigieu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda

de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meva edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (7,11-17)

En aquell temps, Jesús se'n anà a un poblet anomenat Naín. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadí i li digué: «No ploris.» El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't.» El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta.» Deien també: «Déu ha visitat el seu poble.» Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

2

full

«Aixeca't!» | Mn. Marc Majà i Guiu

L'evangeli d'avui s'obre amb la trobada entre dos grups de gent que segueixen direccions contràries i que, de fet, viuen situacions totalment oposades. D'una banda, tenim Jesús, acompanyat pels deixebles i molta gent, que fa entrada a un poblet, Naín. D'altra banda, tenim un seguici desconsolat, que acompanya un difunt jove, fill únic d'una mare viuda. L'encontre entre uns i altres, per la situació anímica tan contraposada que viuen, sembla que només podrà ser un xoc frontal. Tanmateix, Jesús s'avança, adreça una paraula de consol a la mare, s'acosta al fèretre, li posa la mà al damunt i li ordena: «Jove, aixeca't.»

Moltes persones van creure en els miracles de Jesús. Però molts d'altres no. Els miracles de Jesús no eren demostracions innegables de la seva divinitat,

sinó signes eloqüents de l'amor del Pare. Uns signes que, com a tals, demanaven ser interpretats per aquell qui els presenciava.

Com hem d'interpretar, com a creients, la paraula de Jesús: «Aixeca't»? Quina és la força real que pot tenir, avui, aquesta ordre?

«Aixeca't», en primer lloc, és la crida que Crist continuament ens adreça. «Aixeca't» significa: no continuis més arrossegant-te per terra; tant si has caigut per error (per falta pròpia), com si són els altres o bé les circumstàncies els qui t'hi han tirat, «aixeca't»; fia't de mi, canvia de vida, vull donar-te una altra oportunitat.

I «aixeca't» és també la crida que Crist vol adreçar-nos al final de la vida.

Et unam Ecclesiam | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Tot avançant en la recitació del Credo, després de la professió de fe en el Déu trinitat, el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, ens trobem amb l'Església. Recordem que, mentre en relació en les tres persones divines nosaltres diem *credo in*, quan arribem a l'Església desapareix l'expressió *credo in* i solament afirmem *unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam*. La nostra fe no es pot referir a ningú més que a Déu. Seria fals i buit posar la fe en una criatura, àdhuc la mateixa Església. «La salvació només ve de Déu; però, com que rebem la vida de la fe per mitjà de l'Església, aquesta és la nostra mare: creiem l'Església com a mare que és del nostre nou naixement; però no creiem en l'Església com si fos l'autora de la nostra salvació» (CEC, 169).

De l'Església professem en el Credo les quatre notes: una, santa, catòlica i apostòlica. Cal considerar-les una per una perquè totes són essencials per a comprendre el misteri de l'Església unida al misteri de Crist. «L'Església no té més llum que la del Crist. Segons una imatge preferida pels Pares de l'Església, és com la lluna que rep del sol tota la seva llum» (CEC, 748).

Professar que l'Església és «una» sembla contradir la realitat, quan veiem i sofrim la divisió dels cristians en moltes confessions. Però l'Església, sagrament universal de salvació, no pot ser més que una. El Catecisme en dóna les raons. L'Església és una en raó de la seva font: la unitat d'un sol Déu en la Trinitat

de les Persones. L'Església és una per part del seu Fundador: «Car el Fill encarnat en persona va reconciliar tots els homes amb Déu per la seva creu, i restablí la unitat de tots en un sol Poble i un sol Cos» (GS, 78). L'Església és una per part de la seva ànima: l'Esperit Sant realitza aquesta admirable comunió dels fidels i els uneix tots tan íntimament que esdevé principi de la unitat de l'Església (cf. CEC, 813).

L'Església en la Pentecosta neix una, però també des del principi es presenta amb una gran diversitat. Diversitat de pobles i de cultures. Diversitat de dons, de condicions i de maneres de viure. La diversitat enriqueix la unitat. Però el pecat dels homes sí que trenca el do de la unitat. Així cal entendre les divisions històriques que trenquen la unitat de l'Església. Per això hem de pregar per la unitat de tots els cristians.

Però l'Església no serà una solament quan sorgeixi la unitat dels cristians. L'Església en el seu misteri ja és una. El Concili Vaticà II va expressar en la línia del diàleg en la veritat: «L'única Església de Crist... és aquella que el nostre Salvador, després de la seva resurrecció, confià a Pere perquè en fos el pastor. La confià a ell i als apòstols per propagar-la i dirigir-la... Aquesta Església com a societat constituïda i organitzada en el món perdura en (*subsistit in*) l'Església catòlica governada pel successor de Pere i els bisbes en comunió amb ell» (LG, 8).

Agenda litúrgica de la setmana**9 ■ Diumenge X de durant l'any**

/ Cicle A. Sant Efreem, diaca i doctor de l'Església (s. IV). Sants Prim i Felicià, màrtirs (†286). Santa Diana, verge (†1236).

Lectures: 1Reis 17,17-24 / Salm 29 / Gàlates 1,11-19 / Lluç 7,11-17

Litúrgia de les hores: Setmana II

10 ■ Dilluns. Santa Margarida, reina (1045-1093).

Lectures: 2Corintis 1,1-7 / Salm 33 / Mateu 5,1-12

11 ■ Dimarts. Sant Bernabé, apòs-

tol (s. I). Santa Maria Rosa Molas, verge (1815-1876).

Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,13-16

12 ■ Dimecres. St. Joan de Sahagun (1430-1479). St. Onofre, monjo (s. IV).

Lectures: 2Corintis 3,4-11 / Salm 98 / Mateu 5,17-19

13 □ Dijous. Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (1195-1231). Sant Pelegrí, màrtir.

Lectures: 2Corintis 3,15-4,1.3-6 / Salm 84 / Mateu 5,20-26

14 ■ Divendres. Sant Eliseu, profe-

ta (s. VI aC).

Lectures: 2Corintis 4,7-15 / Salm 115 / Mateu 5,27-32

15 ■ Dissabte. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, verge (1809-1865). Sant Guiu, màrtir (†303).

Lectures: 2Corintis 5,14-21 / Salm 102 / Mateu 5,33-37

16 ■ Diumenge XI durant l'any / Cicle A. Sant Quirze i Santa Julita, màrtirs (s. IV).

Lectures: 2Samuel 12,7-10.13 / Salm 31 / Gàlates 2,16.19-21 / Lluç 7,36-8,3

Identificant el perill de les sectes

L'Associació per a la Investigació de l'Abús Psicològic és una associació de professionals especialitzats en relacions sectàries i altres relacions abusives. Juntament amb el vessant assistencial, la seva tasca s'orienta a una millor prevenció i formació dels diversos agents socials (professors, advocats, psicòlegs, etc.). L'associació disposa de diversos punts d'informació locals en diferents províncies catalanes i espanyoles, oferint informació i derivació als serveis pertinents. Recentment ha obert una seu a Vic en detectar la presència d'activitats sectàries a la comarca d'Osona, en zones rurals.

Fotolocal / Oriol Molas

Sectes / relacions sectàries

Una relació sectària pot ser definida com tota aquella relació en la qual una persona (o un grup, si són més de dos) indueix de manera intencional una altra a dependre d'ell/ella en pràcticament totes les decisions vitals, inculcant-li la creença que posseeix un do, un talent o uns coneixements superiors.

Les relacions sectàries, igual que altres relacions abusives, comporten diversos graus de dany personal, emocional, econòmic, familiar i social.

No existeix un perfil únic de persona que acabarà dins una relació sectària o una secta.

Els principals factors de risc són:

- Les situacions de crisi personal o emocional, social o laboral.
- L'adolescència i la primera joventut, en la mesura en què són etapes de maduració i canvi.
- Inquietuds intel·lectuals i/o religioses.
- Ingenuïtat, idealisme, altruisme.
- Una personalitat de tipus dependent.

— Aïllament social, soledat, manca de relacions i d'amistats.

Com funcionen?

Les sectes poden presentar-se de múltiples formes, no necessàriament religioses (p.e., com una ONG, centre de teràpies, escola de filosofia, etc.), sempre oferint respostes i solucions que es presenten com a «alternatives» als problemes del món i de l'individu. Alhora, atrauen també perquè funcionen com un grup cohesionat sota un projecte comú, intensificant la vida emocional, la comunicació i l'altruisme, amb promeses de realització espiritual, personal, laboral, sensació de felicitat o plenitud.

Més enllà dels objectius explicitats pel grup, l'experiència mostra que, amb independència de les seves doctrines, tots aquests grups comparteixen en diversa mesura els següents indicadors de manipulació psicològica:

Procediments d'atracció:

- Atracció personal del reclutador: s'ofereix amistat, seguretat i suport a tots els nivells, per guanyar la confiança de la persona interessada.
- Clima d'afectivitat: s'estimula un sentit de família i pertinença al grup, a partir de la creació d'un entorn agradable i distès, per tal que la persona es senti «important» i «escollida».
- Seguiment del nou membre: contactes freqüents amb tots els qui han connectat amb el grup a fi que s'hi interessin cada dia més fins a dedicar-s'hi plenament.
- Pressió variable de grup: s'estimula la necessitat natural d'integració a un grup, alhora que es busca anul·lar els dubtes i reforçar el vincle amb el grup.
- Falsa exaltació dels valors individuals: en dos vessants, es potencia la sobrevaloració de la persona, generant un compromís i una necessitat de pertinença al grup, i alhora es remarquen els defectes, els errors i les necessitats de la persona captada perquè el grup sigui l'única solució dels seus problemes.

Procediments d'adoctrinament:

- Rebuig dels valors previs: acceptació del nou estil de vida, fonamentat en una constant denúncia dels valors previs a l'entrada en el grup.
- Substitució de les relacions personals: trencament

Fotolocal / Oriol Molas

o confrontació amb els lligams familiars, ideant noves parelles i famílies (el grup és la «nova família»); rebuig dels anteriors vincles (amics, creences, interessos).

— Compromís econòmic: deure d'aportar diners i béns personals o familiars i obligatorietat de treballar gratuïtament pel grup.

— Inducció de records i comportaments: implantació de missatges mitjançant l'ús repetitiu de certes paraules o frases clau, enmig de llargues i confuses xerrades.

— Inhibició de la responsabilitat: renúncia de les pròpies responsabilitats, que se cedeixen a l'autoritat del líder, afavorida per estats de regressió i infantilització.

— Rituals, cerimònies, activitats: participació en rituals i activitats diversos amb regles obligatòries i estrictes que anul·len la capacitat de decisió pròpia i generen una dependència del grup.

— Esgotament físic i reducció del descans: desorientació i vulnerabilitat creades per l'activitat física i mental prolongada i per la manca del descans necessari.

— Dietes desequilibrades: privant l'organisme d'una nutrició necessària i equilibrada.

— Confessió: obligació de la persona de confessar els propis defectes i debilitats, sovint en públic, per tal de demostrar-li la incapacitat de valdre's sense l'ajut del grup.

— Manipulació de la conducta: vulnerabilitat i confusió mantingudes, alternant càstigs i recompenses per una mateixa acció.

— Doctrina confusa: prèdiques sobre una doctrina incomprensible que indueixen a l'acceptació cega del missatge rebut, amb la pretensió que la doctrina

posseeix una base i validesa científiques indiscutibles.

— Disciplina autoritària: acatament de les regles, normes i «recomanacions» del grup sense objecció.

Quan demanar ajut?

— Quan vegi que la persona assisteix cada vegada més a les activitats del grup.

— Quan es donen canvis sobtats en actituds, maneres de pensar, vestir o actuar.

— Quan vegi que la seva manera de pensar és «o blanc o negre», simplista, pretén explicar-ho tot.

— Quan comencen a donar-se canvis en la manera d'expressar-se, fent servir «clixés».

— Quan el grup passa a ser una «nova família» o les persones externes al grup són «males influències».

— Quan observi un major distanciament de relacions i interessos previs.

— Quan senti que augmenta el secretisme, l'ocultació, l'engany o la mentida.

— Quan aparegui un comportament artificial, rígid, amb la sensació de «ja no és la persona d'abans».

— Quan davant una crítica mostri reaccions d'irritabilitat, no voler seguir la conversa o ambigüitat en les seves explicacions.

— Quan la persona manifesta fe cega envers el líder, les seves idees o les pràctiques proposades.

Més informació:

Associació per a la Investigació de l'Abús Psicològic: www.aiiap.org.

EducaSectas: www.educasectas.org.

HemeroSectas: www.hemerosectas.org.

Decés de Mn. Ramon Mata i Albanell

Va néixer a Centelles el dia 17 de juny de 1928. Va ser ordenat prevere el 28 de juny de 1953. Havia exercit el seu ministeri presbiteral, com a vicari, a les parròquies de Sant Vicenç de Castellet i de la Pietat de Vic; després va ser regent de les parròquies de Sant

Quirze i Santa Julita de Muntanyola, Santa Eulàlia de Puig-oriol i ecònom de Santa Maria de Salselles. També va ser regent de les parròquies de Sant Feliu de Monistrol de Calders i, finalment, ecònom i rector de Sant Pere Apòstol de Manresa. En aquesta darrera parròquia hi dugué a terme grans obres de construcció dels seus edificis. Va ser consiliari diocesà dels veterinaris d'Acció Catòlica i consiliari diocesà de la Renovació Carismàtica Catòlica, com també professor del col·legi de La Salle de la capital del Bages. L'any 2005 va cessar, per motius d'edat i de salut, de rector de la parròquia de Sant Pere Apòstol de Manresa. Pel gener del 2013 havia decidit anar a viure a la Casa

Sacerdotal de Vic, però va emmalaltir i fou internat a la Clínica de les Josefines de la Caritat de la capital osonenca, on va morir el dia 24 d'abril del 2013, a l'edat de vuitanta-quatre anys. La missa exequial, presidida pel senyor bisbe i concelebrada per vint-i-sis preveres, es va celebrar el dia 26 d'abril a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Manresa. Familiars, feligresos i amics van acomiadar-lo participant en l'eucaristia. La despulla mortal de mossèn Ramon va ser enterrada al cementiri de Manresa.

La germana Maria Trullols, carmelita vedruna, digué en el funeral: «Has viscut sense fer soroll i te n'has anat silenciosament. Has estat persona de poques paraules però d'una gran saviesa i riquesa interior, d'una profunditat que sovint s'ha fet palesa a través dels comentaris de la Paraula de Déu.»

El recordatori contenia uns versos del finat (escrits el gener del 2010), titulats *Ofertori*:

Al calze i a la patena / hi he posat de tot, Senyor: / un barreig de joia i pena, / tot vorejant la carena / del Calvari i el Tabor. / Amb el calze i la patena, / que el bisbe em posà a les mans, / he anat repetint l'escena / de Crist, a l'última cena, / partint el pa amb els germans. // del calze i la patena / he tastat a bastament, / com fruit de la meva ofrena, / la pau tranquil·la i serena / fins ara a l'últim moment.

Reflexió | Teresa Medina Casanovas

Estava parlant amb una joveneta, tenia una conversa agradable, li comentava coses de la meva joventut i de les meves amigues i feia servir l'expressió «aquella noia». M'estava adonant que l'interlocutora no seguia la conversa, no entenia la meva relació amb la noia que feia sortir en la conversa.

L'evolució de la vida, la rapidesa amb què passen els anys: per a mi era una noia, per a ella era una dona gran. El camí de la vida és un pas avui i un altre demà, la ruta del dia dia, ens porta el que som avui i el que serem demà. Un dia negre i un dia alegre, l'equilibri, la confiança, saber ser el que som, treballar i lluitar. I saber donar gràcies a Déu per haver pogut superar les diferents etapes de la vida, d'infant, de jove, d'adult, l'actual i quan ens aribi la vellesa.

Vetlla d'Espigues diocesana: dissabte 15 a Taradell

Dissabte vinent, dia 15 de juny, tindrà lloc a l'església parroquial de Sant Genís de Taradell la Vetlla d'Espigues diocesana, organitzada per l'Adoració Nocturna de la diòcesi de Vic.

— La vetlla serà oberta: poden assistir-hi totes les persones que ho desitgin. Es recomana a les persones adoradores que vinguin acompanyades de familiars i amics.
— Acabada la vetlla hi haurà un petit desdèjuni de germanor per a tots els assistents.

L'ordre de la vetlla serà el següent:

— A 2/4 d'11 de la nit, arribada i recepció d'adoradors al Casal Parroquial.

— A les 11, entrada al temple, salutació i benvinguda a càrrec del rector de la parròquia, Mn. Joaquim Fàbregas. A continuació, celebració vespertina i pregària comunitària amb la solemne missa concelebrada, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova.

— En acabar, processó amb el Santíssim i benedicció.

— Després, celebració nocturna: presentació dels adoradors i torns de vetlla. L'ordre els torns serà anunciat en el moment oportú. En total hi haurà tres torns.

Notes

— La recepció de seccions es farà en una de les dependències del Casal Parroquial.

— Es prega a les seccions que portin la seva bandera, i als assistents, les insígnies.

— Se celebrarà la vetlla amb el «ritual bilingüe», com en anys anteriors.

La Vetlla d'Espigues és una vigília molt tradicional en l'Adoració Nocturna. Originalment era una vigília per a donar gràcies a Déu pels fruits prompts per a la sega i, al mateix temps, per a donar a conèixer i propagar l'obra. En evolucionar la societat, el sentit de donar les gràcies a Déu pels fruits de la terra s'amplia i concreta a donar les gràcies a Déu pels assoliments del treball humà, posant aquest treball nostre en les seves mans perquè ell el transformi en fruit de redempció. Per la seva intencionalitat de donar a conèixer l'obra, és essencialment una vigília oberta a tothom, i el seu contingut, el d'una vigília ordinària de l'Adoració Nocturna. La vigília és, a més, típicament comunicativa, festiva, humana i popular. El fet d'acabar ja de matinada convida també a concloure, dintre les possibilitats del lloc, amb un alegre desdèjuni informal. És tradició en la nostra diòcesi que cada any se celebri aquesta vigília en una secció distinta de la diòcesi o en una parròquia significativa.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

La fracció del pa

El gest de la «fracció del pa» que va fer Crist en el darrer sopar, l'Església el repeteix abans de la comunió. El sacerdot deixa caure una partícula de la forma consagrada en el calze. Un gest que realitza el sacerdot i que moltes vegades passa desapercebut per l'assemblea. És per a significar la unitat del Cos i la Sang del Senyor, és a dir, del Cos de Crist Jesús vivent i gloriós. Així el Senyor reparteix la seva presència entre molts, de la mateixa manera que, després de la resurrecció, va compartir les seves aparicions amb molts testimonis.

El gest de la fracció del pa s'uneix al gest funcional, necessari i pràctic perquè el pa consagrat pugui ser distribuït. Respon a la vivència de l'Església segons la carta de sant Pau als Corintis: «nosaltres, tot i ser molts, formem un sol cos, car tots i cadascun participem d'aquest únic pa» (1Co 10,17).

Mentre el sacerdot realitza la fracció del pa, l'assemblea litúrgica invoca l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món, demanant que tingui pietat de nosaltres i ens doni la pau.

El partir el pa significa també multiplicar la presència de Crist ressuscitat.

A la vora del foc | Les dones, protagonistes | Climent Forner.....

Que les dones, sobretot Maria Magdalena, van ser les primeres a testimoniar la resurrecció de Jesucrist, abans i tot que els mateixos apòstols, només cal llegir l'Evangelí de Joan per a convèncer-se'n. L'emocionant diàleg amb l'aparent hortolà —« Maria!» «Mestre!»— és anterior a la confessió retardada però sincera de Tomàs, el Bessó: «Senyor meu i Déu meu!» Això després que Pere i Joan haguessin anat al sepulcre a comprovar-ne la buidor; que els dos deixebles d'Emaús haguessin sortit de dubtes reconeixent Jesús en la fracció del pa i que de mica en mica la resta dels Dotze (ja només onze, pobre Judes!) n'uessin fent l'experiència sigui a Jerusalem sigui vora el llac de Tiberíades. Saule de Tars seria l'últim a obrir els ulls, i com se li obririen, convertit de perseguidor en apòstol!

¿I Maria, la Mare de Jesús? Sempre he pensat, encara que els evangelis sinòptics no en diguin res, que ella, que l'havia concebut per obra de l'Esperit Sant i devia plorar, més que la de Magdala, des del capvespre del divendres fins a la matinada del diumenge, havia de ser forçosament la primera a viure l'alegria de la resurrecció del seu Fill, així com, assumpta en cos i ànima al cel segons el dogma catòlic, participaria en plenitud, a no trigar, de la seva glòria.

I mentrestant, què? Si Joan, l'únic amic verament fidel, havia acollit la Mare a casa seva tal com li havia estat confiada per ell abans de morir, no costa gens d'imaginar-

se les íntimes i llargues converses que ambdós devien mantenir sobre la persona de Jesús, la seva vida privada i pública, els seus ensenyaments, els seus miracles i, naturalment, la seva passió, mort i resurrecció. Llàstima que els Evangelis tampoc no en parlin, ni el de Joan, el deixeble estimat! La que és bonica és aquella escena que descriuen els Fets dels Apòstols, com si l'Església nasqués a la falda de Maria: «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la Mare de Jesús, i amb els germans d'ell.»

Una pregunta: ¿Com és que la nostra santa Mare Església no ha valorat com calia les femines al llarg de la història, quan elles van ser precisament les primeres a engendrar la fe en Jesucrist (confirmada, és clar, pels apòstols), i han estat elles les que, com a mares i catequistes, més han ajudat a conservar-la i transmetre-la durant segles i segles? Que ho digui, per exemple, santa Mònica, la mare de sant Agustí. Que ho digui la meua mateixa mare, gràcies a la qual sóc creient i capellà. Com se'n deu doldre la Noia de Natzaret esdevinguda Mare de Déu, per més que, servint-se de la simbologia apocalíptica, hagi estat enlairada per l'Església fins als núvols del cel! Per condicionants culturals, sens dubte. Au, que el Concili Vaticà II i els signes dels temps interpretats a la llum de l'Evangelí ens obliguen a rectificar criteris i a fer innovacions sobre el particular. Oi que sí, papa Francesc?

Libres | 1a traducció catalana d'un llibre del nou Papa....

Amb el títol *Ment oberta, cor creient*, l'editorial Claret va treure a la llum pública, per Sant Jordi, el primer llibre del papa Francesc traduït al català. Aquesta obra (de 248 pp.) recull quatre tandes d'exercicis espirituals o recessos dirigits pel qui aleshores era el cardenal Jorge Mario Bergoglio, arquebisbe de Buenos Aires (Argentina), tandes adreçades a laics compromesos, religiosos, diaques i sacerdots. Cada una de les pàgines ens invita a reflexionar, a pregar, a examinar la pròpia vida en silenci, en solitud o en comunitat, però sempre a la presència de Déu. La traducció (i, en alguns casos, adaptació) catalana ha anat a càrrec de Josep Ruai i Vinyet, prevere del bisbat de Vic i conegut lingüista.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
 VIC: Xavier Bisbal
 Santa Maria 1, 08500 VIC
 Tel. / Fax 93 885 07 09
 Correu electrònic:
 mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
 SOLSONA: Júlia Ayala
 Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
 Tel. 973 48 06 19
 C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
 Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
 Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
 Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60